

maa denne dog ansees for et saa hensigtsmæssigt Middel til at modvirke smitsomme Sygdommes Udbredelse, at hiin Mislighed ikke herimod bør komme i Betragtning. Den omhandlede Foranstaltning vil imidlertid dog stedse være af en saa indgribende Natur, at dens Sværtsættelse ikke bør berøe paa de locale Dyrigheders eget Skjøn, men derimod stedse gjøres afhængig af Ministeriets Sanction.

ad § 10.

Denne Paragraph angaaer de godartede eller mildere smitsomme Sygdomme. Med Hensyn til alle disse Sygdomme er det antaget nødvendigt at foreskrive, at de angrebne Dyr ikke maae føres hen paa Steder, hvor andre Dyr af samme Art findes. Med Hensyn til nogle af dem er der derhos tillige paabudt en Anmeldelse for Politimesteren om, hvad der er foranstaltet mod samme, ligesom der er forbeholdt denne Ret til at indfride.

ad § 11.

Betryggelse mod en tilstedeværende Hundegalskab kan kun opnaaes ved at binde eller dræbe Hundene og i dette Niemed lade Politiet optage og dræbe enhver løsgaaende Hund. Da dette imidlertid efter Forholdenes Natur kun kan gjenføres i Byerne, er det, naar Hundegalskaben udbreder sig paa en foruroligende Maade, anset nødvendigt paa Landet at berettigge Enhver til at dræbe løsgaaende Hunde, og, hvor dette ikke er tilstrækkeligt, for offentlig Regning antage Personer, som skulle dræbe løsgaaende Hunde. Saa længe der imidlertid kun er Grund til at formode Sygdommens Tilstedeværelse eller til at befrygte dens Forplantelse til en given Egn, synes der ikke at være tilstrækkelig Aaledning til at gribe til saa yderlige Foranstaltninger; man har da meent ikke at kunne gaae videre end til at fordrø, at alle løsgaaende Hunde skulle være forsynede med Mundkurv. Vel yder Mundkurven kun virkelig Beskyttelse, naar den er forsvaret, og dette kan være vanskeligt nok at bedømme, og endnu vanskeligere at overholde, men der er dog Grund

til at antage, at det under en længe forsat Brug vel vil være muligt efterhaanden at faae forsvarelige Mundkurve indrettede.

ad § 12.

Det er anset rettest kun at give denne almindelige Straffebestemmelse, da Domstolene bedre end Lovén ville kunne afpasse Straffens Grad i de enkelte Tilfælde efter Forseelsens større eller mindre Farlighed og Lastværdighed.

Naar der opstilles den almindelige Regel, at den, som har folgt et Dyr, der var beskaftet med smitsom Sygdom, maa finde sig i, at Handelen gaaer tilbage, bliver det usandsynligt at gjenoptage Reglen i Frdn. af 28de November 1806 § 13 om Birkningen af, at Geste, som ere angrebne af smitsomme Sygdomme, salbydes paa Markederne.

I Overensstemmelse med hvad der vedtages ved Sagens Behandling i Landsstinget er det foreslaaet, at Bøderne, skjøndt Sager angaaende denne Lovs Overtrædelse skulle behandles som offentlige Politisager, dog tilfalde Fattigvæsenet.

ad § 13.

Der skjønes ikke tilstrækkelig Aaledning til at paalægge det Offentlige nogen Deel af Omkostningerne ved smittede eller for smittede mistænkte Huusdyrs Guur og Behandling, hvortil disse formeentlig alene bør bæres af Eieren. Da Dyrslagen har et i Sagens Natur grundet Krav paa, at det Offentlige indestaar ham for, at han erholder Betaling for de Forretninger, hvortil han af det Offentlige requireres, er der her optaget en Bestemmelse om, at hans Tilgodehavende for deslige Forretninger skal udredes af det Offentlige, som derpaa skal søge sin Fyldestgjørelse hos vedkommende Private.

Da den i Frdn. af 28de November 1806 § 17 fastsatte Godtgjørelse for Dyrslagen af 1 Rd. daglig ikke længer er passende til Forholdene, foreslaaes den forhøiet paa den angivne Maade. Særlig Betaling for Udstedelsen af Attester, som nu tilkommer Dyrslagen,